

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **a) P. G., b) Občanské sdružení Zemanka**, se sídlem Na Usedlosti 550/15, Praha 4 - Braník, oba zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967/2, Praha 4 - Krč, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012, č. j. S-MHMP 293495/2011/OST/Fr, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky **Quattrofoglio s. r. o.**, se sídlem Hudečkova 2036/1a, Praha 4, IČ 285 38 587, zastoupené JUDr. Ing. Jířím Davidem, LL.M., advokátem, se sídlem Revoluční 1028/8, Praha 1, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 10 A 60/2012 – 119,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Stěžovatelka **je povinna** do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku uhradit žalobcům a) a b) náhradu nákladů řízení ve výši **3.400 Kč**, a to k rukám právního zástupce žalobců JUDr. Petra Kužvarta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností stěžovatelka brojila proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 27. 6. 2013, č. j. 10 A 60/2012 – 119 (dále jen „napadené usnesení“), jímž městský soud rozhodl o tom, že stěžovatelka není osobou zúčastněnou na řízení o žalobě žalobců a) a b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012, č. j. S-MHMP 293495/2011/OST/Fr (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců a dalších odvolatelů proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 4 ze dne 28. 1. 2011, č. j. P4/ 002706/11/OST/FATU (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci umístění stavby bytového domu na pozemcích parc. č. 1236/1 a 1236/2 v k. ú. Braník a toto prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Městský soud v **napadeném usnesení** uvedl, že v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) vyrozuměl o probíhajícím řízení stěžovatelku přípisem ze dne 19. 4. 2012 a vyzval ji, aby oznámila, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Vyrozumění bylo stěžovatelce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 29. 4. 2012. Na tuto výzvu stěžovatelka ve stanovené lhůtě nezareagovala a teprve s odstupem téměř 14 měsíců bylo městskému soudu doručeno podání stěžovatelky, že chce uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Tato výzva byla doručena přímo stěžovatelce, ačkoliv ze správního spisu městský soud posléze zjistil, že stěžovatelka byla zastoupena obecnou zmocněnkyní Ing. A. P.. Městský soud se zabýval otázkou, zda vyrozumění o probíhajícím řízení mohlo být stěžovatelce účinně doručeno prostřednictvím její datové schránky za předpokladu, že byla ve správním řízení zastoupena obecným zmocněncem. S odkazem na skutečnost, že městský soud plnou mocí v době zaslání předmětné výzvy nedisponoval (jelikož byla soudu doručena až jako součást správního spisu předloženého žalovaným), dále s odkazem na to, že i podání zasláné po 14 měsících stěžovatelka učinila přímo a nikoliv prostřednictvím obecné zmocněnkyně a také s konstatováním, že i plná moc podle svého textu nijak neopravňuje zmocněnkyni k jednání jménem stěžovatelky před soudem, ale toliko před „*orgány státní správy, místní samosprávy a ostatními dotčenými orgány*“, městský soud dospěl k závěru, že považuje doručení vyrozumění o probíhajícím řízení stěžovatelce prostřednictvím její datové schránky za účinné. Dále městský soud za relevantní nepovažuje ani poukaz stěžovatelky na to, že její jednatel zprávu soudu v datové schránce nezaregistroval z důvodu svého častého pobytu v zahraničí. Městský soud konstatuje, že datová schránka je přístupná rovněž z ciziny, a že je na zodpovědnosti každé osoby, aby si zajistila, že se bude moci včas seznámit s každou zprávou doručenu do datové schránky a bude na ni patřičným způsobem reagovat. V neposlední řadě městský soud zdůrazňuje fakt, že stěžovatelka poprvé zareagovala až rok poté, co byla o probíhajícím řízení prostřednictvím datové schránky vyrozuměna. Na základě těchto skutečností městský soud v napadeném usnesení rozhodl, že stěžovatelka nesplnila zákonné podmínky a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 – 190, vyslovil, že stěžovatelka není osobou zúčastněnou na předmětném řízení.

Ve včas podané **kasační stížnosti** proti napadenému usnesení podané z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) s. ř. s. stěžovatelka se závěry napadeného usnesení nesouhlasí, a spatřuje nezákonnost napadeného usnesení v nesprávném posouzení právní otázky, ve vadách řízení a také ve zmatečnosti řízení před městským soudem.

Stěžovatelka shrnuje postup a závěry městského soudu a zdůrazňuje, že v předmětných správních řízeních vystupuje jako stavebník a investor stavby bytového domu. Dále uvádí, že ve svém podání městskému soudu ze dne 19. 6. 2013 uvedla, že se nemohla o probíhajícím řízení dozvědět dříve, jelikož se její jednatel z pracovních důvodů opakovaně vyskytoval v zahraničí a zcela se spoléhal na zmocněnkyni, paní Ing. A. P., která za stěžovatelku jednala na základě generální plné moci v přecházejících řízeních. S tímto tvrzením se dle názoru stěžovatelky městský soud dostatečně nevypořádal. S odkazem na ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. stěžovatelka argumentuje, že soud měl existenci plné moci a odlišné zvolené doručování zohlednit, a to nehledě na okamžik, kdy se o existenci takové plné moci dozvěděl. Pro vysvětlení skutečnosti, že si stěžovatelka nekontrolovala v zahraničí datovou schránku, uvádí, že se její jednatel o přístup opakovaně pokoušel, avšak kvůli technickým problémům s přenosem v datové síti, byl neúspěšný. Stěžovatelka pak také v kasační stížnosti žádá o prominutí zmeškání lhůty k tomu, aby učinila oznámení o tom, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, jelikož je jí tato nečinnost vytýkána v odůvodnění napadeného usnesení, což dle jejího názoru dokumentuje to, že nebyla řádně vyrozuměna o probíhajícím řízení a ani poučena o svých procesních právech, a že se o probíhajícím řízení dozvěděla neformální cestou. Stěžovatelka

pokračování

shrnuje, že nebylo v její moci reagovat na vyrozumění o probíhajícím řízení v soudem stanovené lhůtě, a že zmeškání této lhůty bylo způsobeno okolnostmi, které vylučují její zavinění. Dále se domnívá, že tímto postupem městského soudu byla porušena její práva na spravedlivý proces, a to zejména právo účastnit se projednávání její věci a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům (čl. 36 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Pro úplnost pak stěžovatelka uvádí, že uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení nebylo umožněno ani vlastníkově pozemků, na nichž má být stavba umístěna. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby zdejší soud napadené usnesení v plném rozsahu zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému rozhodnutí.

Žalobci a) a b) ve společném vyjádření ke kasační stížnosti uvádějí, že stěžovatelka byla standardně vyrozuměna o probíhajícím soudním řízení a poučena o tom, že v 15denní lhůtě může platně vstoupit svým podáním do řízení. Vyrozumění bylo dle žalobců doručeno řádně. Ohledně plné moci stěžovatelky zmocněnkyni, Ing. A. P., žalobci uvádějí, že je logické, že ji správní soud mohl zohlednit až od doby, kde se o ní dozvěděl z postoupených správních spisů. Dále uvádí, že žádat o prominutí zmeškání výše uvedené lhůty je beznadějně opožděné, jelikož je tak nutno činit s provedením zmeškaného úkonu. Žalobci se dále domnívají, že je naprosto nerozhodné, zda byl jednatel stěžovatelky v zahraničí a zda mohl či nemohl odtamtud kontrolovat datovou schránku stěžovatelky. Je dle jejich názoru zřejmé, že nejsou splněny podmínky pro prominutí zmeškání lhůty, a v důsledku toho není podaná kasační stížnost přípustná. Na základě výše uvedeného žalobci a) a b) navrhují, aby kasační stížnost byla zdejším soudem odmítnuta.

Stěžovatelka reagovala na společné vyjádření žalobců ke kasační stížnosti replikou, ve které se ohrazuje proti deklarované nevhodnosti umístění sídla společnosti a možnostem doručování do tohoto sídla (vzhledem ke skutečnosti, že bylo doručováno do datové schránky, Nejvyšší správní soud nebude v rámci hospodárnosti řízení tuto argumentaci nesouvisející ani obsahově ani právně s předmětným řízením, dále shrnovat). Stěžovatelka dále v replice opakuje argumentaci v kasační stížnosti a opět zdůrazňuje, že se opakovaně o přístup do datové schránky pokoušela, avšak z objektivních technických důvodů byla neúspěšná. Dále stěžovatelka obšírně shrnuje samotnou navrhovanou stavbu s technickými detaily, což však opět nesouvisí s předmětným řízením. Na závěr stěžovatelka uvádí, že se dle jejího názoru nejedná o klasický sousedský spor, ale o šikanózní jednání ze strany některých sousedů. Pokud jde o žalobce b) jedná se dle názoru stěžovatelky o účelové občanské sdružení, které je tvořeno opět jen sousedy a nejedná se o „plnohodnotnou“ stranu sporu, která by měla mít např. nárok na náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se kasační stížnosti nevyjádřil.

Dne 4. 9. 2013 byla v této věci doručena městskému soudu, který ji zaslal k založení do spisu zdejšímu soudu, žádost Ing. Z. Š. o přiznání práv osoby zúčastněné na řízení s odůvodněním, že je výlučným vlastníkem pozemků parc. č. 1236/1 a 1236/2 v k. ú. Braník, na nichž má být předmětná stavba bytového domu umístěna, což prokazuje výpisem listu vlastnictví z Katastru nemovitostí. Ing. Š. uvádí, že se o probíhajícím soudním řízení dozvěděl až zprostředkovaně ve chvíli, kde se ho začalo bezprostředně dotýkat, a je dle jeho názoru zřejmé, že výsledek tohoto řízení mohl zásadním způsobem ovlivnit jeho postavení, čímž naplňuje materiální znaky specifikované v § 34 odst. 1 s. ř. s. Jeho účastenství je tedy dle jeho názoru zřejmé a měl být o probíhajícím řízení vyrozuměn z moci úřední. Ing. Š. by se rád přihlásil do probíhajícího řízení a žádá, aby mu bylo přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil následující relevantní skutečnosti. Stěžovatelka dne 17. 9. 2009 zmocnila plnou mocí Ing. A. P., aby ji zastupovala „*při jednání s veřejnoprávními orgány*“ s tím, že plná moc „*opravňuje zmocněnce k zastupování zmocnitele při jednáních s orgány státní správy, místní samosprávy a ostatními dotčenými orgány, právníckými a fyzickými osobami.*“ Tato plná moc poté nebyla, jak je patrné ze spisové dokumentace, dále rozšířena či zúžena.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval otázku, zdali se tato plná moc v souladu s ustanovením § 35 s. ř. s. vztahuje také na řízení před soudy, a jestli tedy měl městský soud doručovat této zmocněnkyni namísto stěžovatelky dle § 42 odst. 2 s. ř. s. „*má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci*“ (viz judikatura zdejšího soudu: „*má-li zástupce účastníka datovou schránku, je povinností soudu doručovat mu do datové schránky, je-li to možné. Vada spočívající v opomenutí tohoto postupu nemůže být zhojena doručením písemnosti samotnému účastníkovi ani tím, že zástupci je doručováno poštou do jeho sídla.*“ podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 7 Afs 73/2012 - 35, všechna citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Dle ustanovení § 35 odst. 6 s. ř. s. „*účastník se může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu*“. Dle ustálené judikatury zdejšího soudu se „*při posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. V případě, že je možné bez pochybností takové oprávnění dovodit z obsahu plné moci, popřípadě z okolností, za kterých byla písemná plná moc soudu doručena nebo za kterých bylo učiněno ústní prohlášení, nemají případné vady plné moci za řízení význam*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 - 62). Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledává, že ani při nejširším možném extenzivním výkladu zkoumané plné moci nelze spolehlivě prokázat, že se tato plná moc zmocněnkyni vztahuje také na jednání před soudy – viz díkce „*opravňuje zmocněnce k zastupování zmocnitele při jednáních s orgány státní správy, místní samosprávy a ostatními dotčenými orgány, právníckými a fyzickými osobami*“ – a že není z plné moci patrné, že bylo vůli stěžovatelky, aby ji dotčená zmocněnkyně zastupovala také v řízení před městským soudem. Tuto vůli stěžovatelky však nelze vyvodit ani z následného jednání stěžovatelky, kdy při veškerém dalším jednání s městským i zdejším soudem již touto obecnou zmocněnkyní zastupována nebyla. Městský soud tedy postupoval správně, jestliže doručoval výzvu, aby oznámila, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, přímo stěžovatelce. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že tak učinil předtím, než mu byl znám obsah plné moci, jelikož hypoteticky v případě, že by plná moc obsahovala zmocnění zmocněnkyně zastupovat stěžovatelku také před soudem, městskému soudu by nic nebránilo po zjištění této skutečnosti zhojit procesní postup doručením výzvy této zmocněnkyni. Tento postup však nebyl ve zkoumaném případě potřebný.

Nejvyšší správní soud dále zkoumal skutečnost, jestli byla výzva stěžovatelce městským soudem řádně doručena. Dle ustanovení § 42 odst. 1 s. ř. s. „*soud doručuje písemnosti do datové schránky, není-li možné doručit písemnost tímto způsobem, doručuje ji soud soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán.*“ Dle ustanovení § 17 odst. 3 a 4

pokračování

zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), „(3) dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přiblíží osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. (4) Nepřiblíží-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení.“ Z doručení založené v soudním spise je patrné, že předmětná výzva byla odeslána městským soudem dne 19. 4. 2012, dodána byla dne 19. 4. 2012 a doručena byla po uplynutí desetidenní lhůty fikcí dne 29. 4. 2012, jelikož se během této lhůty stěžovatelka do datové schránky nepřihlásila a výzvu si nevyzvedla. Vzhledem k tomu, že s. ř. s. ani jiný právní předpis nevylučuje v tomto případě doručení fikcí, Nejvyšší správní soud shledává, že výzva, aby stěžovatelka oznámila, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, byla řádně doručena. Zde také zdejší soud odkazuje na ustálenou judikaturu civilních soudů: „soud zjišťuje z úřední povinnosti, zda má adresát soudní písemnosti zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku a pokud zjistí, že ji zpřístupněnou má, doručuje veškeré písemnosti povinně a přednostně do datové schránky, aniž by adresát, který má právo očekávat, že mu soud bude veškeré písemnosti do datové schránky doručovat, o to požádal. Tímto způsobem soud nepostupuje jen tehdy, byly-li písemnosti doručeny při jednání nebo při jiném úkonu soudu nebo nedošlo-li k řádnému doručení do datové schránky.“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3489/2012, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu dostupná na www.nsoud.cz). Nejvyšší správní soud také na tomto místě připomíná názor Ústavního soudu, dle něhož „doručování do datových schránek bude nesporně klást extrémní důraz na odpovědnost každého z nás a zejména pak na důsledný systém pravidelné kontroly datových schránek a do nich doručovaných datových zpráv. Neodpovědným se nepromítá a více než kdy jindy tedy bude platit latinské přísloví, *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že „právo přejí bdělým.““ (usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. III. ÚS 272/12; a viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2594/11; všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>). Nejvyšší správní soud tedy shledává, že bylo na plné odpovědnosti stěžovatelky si datovou schránku řádně kontrolovat a vyzvedávat. Zde také připomíná, že technicky je možné v systému datových schránek zdarma nastavit zasílání e-mailových upozornění na doručenu zprávu na jakýkoliv e-mail, či také, za cenu běžné „SMS zprávy“ (v době vydání rozhodnutí 3 Kč) zasílání upozornění o doručení zprávy do datové schránky také touto formou. Stěžovatelka tedy měla možnost být na doručenu výzvu upozorněna, aniž by jí to způsobilo nepřiměřené náklady.

Nejvyšší správní soud dále zkoumal, jestli zde však nebyly takové okolnosti, kterých by se mohla stěžovatelka domáhat, aby byly účinky doručení fikcí vůči ní neúčinné dle ustanovení § 17 odst. 5 zákona o elektronických úkonech: „osoba, pro niž byla datová schránka zřízena, může za podmínky stanovených jiným právním předpisem žádat o určení neúčinnosti doručení podle odstavce 4.“ Uvedené podmínky stanoví s využitím ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. ustanovení § 50d odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“): „na návrh účastníka rozhodne odesílající soud, že doručení je neúčinné, pokud se účastník nebo jeho zástupce nemohl z omluvitelného důvodu s písemností seznámit. Návrh je třeba podat do 15 dnů ode dne, kdy se s doručovanou písemností seznámil nebo mohl seznámit. V návrhu musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uveden den, kdy se účastník s doručovanou písemností seznámil nebo mohl seznámit, a označení důkazů, jimiž má být včasnost a důvodnost návrhu prokázána.“ Za tento návrh by mohl být považován přípis stěžovatelky ze dne 19. 6. 2013, kdy se poprvé v řízení domáhá být osobou zúčastněnou na řízení. Nejvyšší správní soud však shledává, že ani při nejširším možném výkladu zákona nelze přípisu stěžovatelky ze dne 19. 6. 2013 přiznat formální ani materiální požadavky kladené na tento právní úkon dle § 50d odst. 1 o. s. ř. Stěžovatelka totiž nikterak neuvádí, kdy se s písemností (s výše uvedenou výzvou soudu) seznámila, jestli dodržela 15denní lhůtu k podání návrhu, ani neoznačuje důkazy, které by soud vedly k prohlášení neúčinnosti doručení výzvy do datové schránky a ani neuvádí důvodnost návrhu (toliko se odvolává na časté pracovní

pobyty jednatele v zahraničí). Stěžovatelka tedy zcela jednoznačně neunesla svou zákonnou povinnost k formě i obsahu předmětného návrhu.

Přes všechny tyto okolnosti Nejvyšší správní soud zkoumal, jestli pobyt jednatele stěžovatelky v zahraničí a deklarovaná technická nefunkčnost datových schránek při pokusech jejího jednatele o přihlášení do tohoto systému, je dostatečným důvodem pro prohlášení neúčinnosti doručení zprávy do datové schránky. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že systém datových schránek je právě svou možností přihlášení z jakéhokoliv místa na světě pomocí internetové sítě ideální formou pro vyzvedávání zpráv i na pracovních cestách či při delších pobytech v zahraničí. Provoz datových schránek není tedy omezen pouze na území České republiky. Stěžovatelčino tvrzení, že nebylo technicky možné se v zahraničí přihlásit ani při opakovaných pokusech, považuje zdejší soud na nevěrohodné, zvláště tehdy, když toto opakované tvrzení nebylo ani jednou podloženo jakýmkoliv důkazními prostředky. Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka mohla, při své deklarované uvědomělosti při kontrolce datových schránek, pověřit jinou osobu odlišnou od jednatele, aby datovou schránku kontrolovala a zprávu z ní vyzvedla, když to dle jejího tvrzení nebylo ze zahraničí technicky možné. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na civilní judikaturu v obdobných řízeních, kde „zákon o elektronických úkonech umožňuje účastníkovi zpřístupnit datovou schránku pověřené osobě. Omluvitelným důvodem pro vyslovení neúčinnosti doručení soudní písemnosti do datové schránky účastníka proto nemůže být bez dalšího, že účastník nemá u sebe přístupová hesla ke datové schránce při dlouhodobém pobytu v zahraničí.“ (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 9. 2012, č. j. 1 Cmo 47/2012-419, dostupné na www.nsoud.cz). Kromě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že je tedy na každém jednotlivém uživateli datové schránky, aby svou datovou schránku nejen pravidelně kontroloval, ale důležité dokumenty také včas a řádně archivoval na jiném nosiči, eventuelně provedl konverzi dokumentů do listinné podoby (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2594/11). Stěžovatelka však žádnou z těchto povinností nesplnila.

Návrh stěžovatelky o přiznání prominutí zmeškání lhůty k tomu, aby učinila oznámení o tom, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud považuje s odkazem na výše uvedené za opožděný a tudíž bezpředmětný. Tvrzení stěžovatelky, že postupem městského soudu byla porušena její ústavně garantovaná práva, Nejvyšší správní soud s odkazem na výše uvedené (zejména stran ustálené judikatury Ústavního soudu) shledává za nedůvodné, jelikož městský soud rozhodl formálně i materiálně správně a z předložené spisové dokumentace nikterak nevyplývá, že by byla porušena jakkoliv její práva na spravedlivý proces, a to zejména právo účastnit se projednávání její věci a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům; městský soud postupoval v tomto ohledu zcela zákonně.

K poslednímu tvrzení stěžovatelky, že uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení nebylo umožněno ani vlastníkově pozemků, na nichž má být stavba umístěna, a který se ostatně o toto právo přihlásil svým přípisem dne 4. 9. 2013, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto není předmětem posuzované kasační stížnosti a rozhodnutí o této žádosti Ing. Z. Š. nechává na dalším posouzení v pokračujícím řízení městskému soudu.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného shrnuje, že stěžovatelka nesplnila svou zákonem danou povinnost si řádně a včas vyzvedávat svou datovou schránku a přitom neprokázala takové okolnosti, které by způsobily omluvitelnost jejího jednání a z toho vyplývající neúčinnost doručování zpráv do její datové schránky. S odkazem na již jednou uvedenou zásadu „právo přeje bdělým“ ji tak nemohla být přirčena práva osoby zúčastněné na řízení.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje na již zmíněné podání Ing. Z. Š. o přiznání práv osoby zúčastněné na řízení s odůvodněním, že je výlučným vlastníkem pozemků

pokračování

parc. č. 1236/1 a 1236/2 v k. ú. Braník, na nichž má být předmětná stavba bytového domu umístěna. Jelikož jeho žádost směřuje k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení před městským soudem, nikoliv před Nejvyšším správním soudem v předmětném řízení, Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nemohl rozhodnout a také nerozhodl. Je na městském soudu, aby se v pokračujícím řízení s tímto podáním vypořádal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, takže jí náhrada nákladů řízení nepřísluší. Úspěšní žalobci žádné náklady řízení neuplatnili, ale ze spisu je zřejmé, že právnímu zástupci žalobců JUDr. Petru Kužvartovi náleží odměna za 1 právní úkon, a to vyjádření žalobců ke kasační stížnosti ze dne 12. 8. 2013, ve výši 3.100 Kč dle ustanovení § 11 odst. 1 Vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalovanému žádné náklady nevznikly, a ani ze spisu soud nezjistil, že by mu nějaké vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dně 7. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu